

Een Weerzien.

de ruiten den regen hoorde kletteren, of op de blâren 't regelmatig getikker van de drop-pels. Dan stak de wind soms op, luider en luider, tot geloei, en vreemde geruchtengingen om 't kamertje, klagende ruischingen, huilend gezucht; 't glas van 't venster rammelde, en ze lag in haar bed te genieten van 't geheimzinnig spoken daar buiten, de wisselende, zwakkende en weer aansterkende geluidingen.

Zoo leefde ze haar meisjesleven alleen, en toch met anderen: haar ouders, haar broer, haar vriendinnetjes. Haar vader, groot en streng, heel weinig thuis door zijn druk koopmansleven, een stille gedruktheid brengend in de huiskamer als hij binnentrad, zwaar en gewichtig. Haar moeder, een druk dametje, verzot op concert en comédie, op visites maken en ontvangen. Haar broer, een vijftal jaren ouder dan zij, jong al een plaagzieke knaap, en ouder een ingebeeld dandy, die zich weinig met haar bemoeide. Ze had als kind een antipathie tegen hem gekregen, die haar plotseling aangreep, op zekeren morgen. Den vorigen avond had hij jongensvisite gehad, luidruchtig, met dolle grappen. In ondeugende baldadigheid hadden ze Mathilde, haar liefste pop, deerlijk toegetakeld: de oogen uitgerukt, stukjes kool in de holle oogkassen gestopt, de wassen neus en wangen ingedrukt, een snor en baard geschilderd. Zoo had ze Mathilde den volgenden morgen gevonden, en ze had luide gesnikt om haar arme, verminkte pop. Karel had sarrend gelachen, grijnzend van pret om 't rare gezicht van den poppekop... en opeens was toen bij haar opgekomen een gevoel van afkeer voor dien wreeden broer. Ze had niets meer gezegd, geen verwijten of driftige woorden, maar was met haar pop op den schoot gaan zitten in een hoekje, stil weenend in haar verdriet. Ze was toen een klein meisje, maar met de jaren was die antipathie niet verminderd. Ze liet weinig merken van haar gevoelens, maar vaak welde bitterheid bij haar op, als ze hem wreed zag doen, ook toen hij grooter werd.

Ze had zoo heel graag veel liefde willen geven, aan haar vader, maar ze wist, dat hij

haar koel van zich zou stooten, aan haar moeder, maar die zou haar niet begrijpen, verwonderd haar nu al aankijkend, als ze, in een oogenblik van groot verlangen naar teederheid, de armpjes sloeg om haar hals.

Een licht geklop op de deur. Ze sprong op uit haar stoel, en greep naar een boek, dat naast haar lag, om zich een houding te geven. Het boek lag open voor haar, toen de meid binnenkwam met 't theewater, ze zei haar 't een en ander over boodschappen, die ze doen moest dien avond, ging toen naar 't buffet om 't servies te krijgen en thee te zetten.

De kamer werd nu à prettiger... 't Thee-goed, de witte, blauw-dooraderde kopjes, 't zilveren, glimmend-spiegelende trekpotje, 't blauwige, spitse spiritusvlammetje, 't zachte neuriën van 't te koken beginnende water... Ze voelde zich kalmer, behaaglijk in 't denken over haar jeugdijaren, en dacht te zullen vergeten, na nog wat soezen, de ontmoeting van dien middag. Ze nam de portefeuille van 't Leesgezelschap, begon te bladeren in Graphic en Illustration, sloeg blad na blad om, half begrijpend maar de beteekenis van de platen, suf kijkend op 't onderschrift, dat ze zeide in zichzelf, als ijdele klanken. Ze begon een verhaal te lezen, doorlas met haar oogen een bladzijde, nog een, glimlachte, toen ze bemerkte hoe ze was gekomen op de derde, en zich niets meer herinneren kon van den inhoud. Ze herlas de beginregels, strak spannend haar aandacht op de letters, maar 't geen geschreven stond, vervaagde spoedig weer in haar gedachten, die al-maar-door zochten te herinneren, dien avond.

Ze zag zich, meisje van zeventien jaar, een laten lenteavond, binnenkomen haar kamertje, dat licht lag onder 't blauwig-witte maanlicht buiten, koelend naar binnen door 't wijd-open venster, in den luchten nacht. Ze hurkte neer, de handen gesteund onder 't hoofd, starend voor zich uit in de ruimte, zooals ze 't elken avond bij mooi weder deed. Maar nu trilde plotseling een schokken van ontroering door haar lichaam. Tranen dauwden uit haar oogen; door een